

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyně Mgr. Ivou Flaxovou ve věci

žalobce: [redacted] narozený [redacted] dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Andreou Židovou, AK Most
sídlem Bělehradská čp. 3347/7, PSČ 434 01 Most

proti
žalovanému: **Statutární město Most, IČO 002 66 094**
sídlem Radniční čp. 1, PSČ 434 69 Most
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Kindlem, AK Chomutov
sídlem Blatenská čp. 3218/83, PSČ 430 01 Chomutov

o zaplacení částky 15 655 Kč na náhradě za ztrátu na výdělků za dobu pracovní neschopnosti, dále částky ve výši 241 401 Kč s příslušenstvím jakožto nemateriální újmy na zdraví žalobce a dále částky 48 038 Kč s příslušenstvím na bolestném

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě za ztrátu na výdělků za dobu pracovní neschopnosti částku 15 655 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nemateriální újmy na zdraví částku 241 401 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 241 401 Kč ve výši 8,05% ročně ode dne 29.4.2017 do zaplacení, a to rovněž do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na bolestném částku 48 038 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 48 038 Kč ode dne 29.4.2017 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Mostě na náhradě nákladů řízení jakožto znalečné částku 24 874,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Mostě na náhradě nákladů řízení jakožto odměnu ustanovené právní zástupkyně žalobce částku, jejíž výše a podmínky splatnosti budou stanoveny samostatným usnesením.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Mostě na soudním poplatku částku 3 051 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- VII. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Předmětem řízení je nárok žalobce na zaplacení částek uvedených ve výroku tohoto rozsudku spolu se zákonným úrokem z prodlení. Podle tvrzení strany žalující tento nárok vznikl z následujícího titulu: žalobce učinil původně předmětem řízení zaplacení částky ve výši 40 783 Kč. V takto uvedené částce byla původně zahrnuta jednak náhrada za ztrátu na výdělků žalobce za dobu pracovní neschopnosti, a to ve výši 15 655 Kč a dále odškodnění nemateriální újmy na zdraví ve výši 25 128 Kč. Pokud se týká vyčíslení náhrady za škodu na zdraví, pak žalobce v tomto směru při podání předmětné žaloby vycházel z posudku MUDr. Františka Rybáře. Na návrh žalobce byl však v dané věci vypracován znalecký posudek. Tento posudek vyhotovený MUDr. Miroslavem Jiríčkem dne 27.2.2017 stanovil odlišnou částku odškodnění nemateriální újmy na zdraví, a to konkrétně částkou ve výši 241 401 Kč. S ohledem na tuto skutečnost tedy žalobce rozšířil svou žalobu v části týkající se nemateriální újmy na zdraví, a to z původně požadované částky ve výši 25 128 Kč na částku stanovenou znaleckým posudkem ve výši 241 401 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 241 401 Kč ode dne 29.4.2017 do zaplacení, tj. žalobce rozšířil žalobu o částku 216 273 Kč. Žalobce rozšířil svou žalobu dále tak, že po žalovaném požaduje na bolestném částku 48 038 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% z částky 48 038 Kč ode dne 29.4.2017 do zaplacení, když znalec z oboru zdravotnictví MUDr. Miroslav Jiríček ohodnotil odškodnění za bolest ve výši 48 038 Kč.

2. Žalobce v žalobě argumentoval tím, že jel z práce z bývalého zaměstnání v [redacted] bylo to kolem 21-22 hod. večer, jednalo se o měsíc únor roku 2014. Žalobce vystoupil na autobusové zastávce, chtěl si jít na benzínku něco koupit, když žalobce šel po zastávce, tak mu podjela noha, byla to linka č. 5 MHD, kdy žalobce vystoupil na stanici Okružní v Mostě. Povětrnostní podmínky v ten večer byly takové, že bylo mírně nad bodem mrazu, slabě padal sníh, tedy spíš mrholilo, byl to něco jako déšť se sněhem, bylo to i slabě namrzlé. Žalobce uklouzl, spadl přímo na ruku a došlo ke zlomení pažní kosti. Kousek od toho procházela svědkyně [redacted] Žalobce byl v důsledku úrazu ode dne 7.2.2014 do dne 30.4.2014 v pracovní neschopnosti. Na nemocenských dávkách byla žalobci vyplacena částka 12 845 Kč (náhrada v zákonné výši od zaměstnavatele činila částku 1 701 Kč, z ČSSZ žalobce obdržel částku 11 144 Kč). Mzda za tutéž dobu by činila částku 28 500 Kč čistého (průměrná výše čisté měsíční mzdy žalobce činí částku 29 500 Kč). Ztráta na výdělků po dobu pracovní neschopnosti žalobce činí částku 15 655 Kč. Žalobce na základě posouzení MUDr. Františka Rybáře z chirurgického oddělení Krajské zdravotní a.s. - Nemocnice Most a Metodiky NS ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví původně vyčísil svou nemajetkovou újmu na zdraví v částce 25 128 Kč (zlomenina diafýzy pažní kosti s dislokací - kód

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

S4231, počet bodů 100). Žalovaný jako vlastník chodníku, na kterém žalobce upadl, porušil svou povinnost údržby chodníku tím, že naposledy provedl jeho úklid dne 31.1.2014. Podle poskytnutých informací je prováděna kontrola schůdnosti každý den. S největší pravděpodobností tedy došlo k chybnému vyhodnocení dispečera, protože chodník byl celý namrzlý, zledovatělý a především nebyl posypaný, navíc je předmětná zastávka velice špatně osvětlená. Dne 12.2.2014 požádal žalobce žalovaného o náhradu škody. Žádost žalobce byla zaevidována na odboru městského majetku pod evidenčním číslem [REDAKCE]. Žalobce dne 28.4.2014 od žalovaného obdržel písemné vyrozumění o ukončení šetření. V příloze bylo žalobci zasláno vyrozumění společnosti Kooperativa a.s. pojišťovny, tedy pojišťovny žalovaného, která zamítla pojistné plnění žalobce, neboť nedošlo k porušení právní povinnosti žalovaného. Žalovaný na základě vyrozumění společnosti Kooperativa a.s. pojišťovny žalovaného, tedy pojišťovny žalovaného, žádost o náhradu škody zamítl.

3. Žalovaný se k žalobě a k rozšíření žaloby vyjádřil následovně: žalobce rozšířil svou žalobu především v části týkající se odškodnění nemajetkové újmy, kdy z původních 25 128 Kč, kdy tato újma byla stanovena znaleckým posudkem MUDr. Františka Rybáře, nyní požaduje újmu v částce 241 401 Kč, která byla stanovena znaleckým posudkem vypracovaným MUDr. Miroslavem Jiríčkem dne 27.2.2017. Dále žalobce rozšířil svou žalobu tak, že je žalovaný povinen zaplatit žalobci na bolestném částku 48 038 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% z částky 48 038 Kč ode dne 29.4.2017 do zaplacení. K posudku vypracovanému MUDr. Miroslavem Jiríčkem dne 27.2.2017 se žalovaný vyjadřoval tak, že znalecký posudek (resp. znalec) ohodnocuje skutečnosti, na které nebyl tážán a jež nejsou předmětem řízení, kdy podle žalovaného závěry znaleckého posudku obsahují body, které nemají s případným porušením právní povinnosti žalovaného příčinnou souvislost. Podle názoru žalovaného je tak částka, kterou žalobce jako náhradu nemajetkové újmy požaduje nepřiměřená. Žalovaný dále doplňuje, že nárok v částce, o který byl rozšířen, tj. o částku 216 273 Kč je promlčen, neboť od události uběhla doba delší tří let (jak bylo uvedeno i při jednání dne 12. 12. 2017). Rozšíření žaloby bylo doručováno soudu nejdříve dne 3.11.2017 (neboť takovým datem je označeno a též podepsáno), zatímco k události, která měla tuto újmu způsobit, došlo již dne 6.2.2014. Navíc posudek je ohledně této části zcela nejasný, nepřezkoumatelný (odkaz na jakési webové rozhraní čehokoliv nebude žalovaný komentovat) a nepřesvědčivý. Žalobce dále rozšířil svůj návrh o nárok na náhradu bolestného, které bylo nad rámec zadání znaleckého posudku oceněno na částku 48 038 Kč. Tento nárok však nebyl uplatněn v rámci původně podané žaloby vůbec, jedná se tedy o zcela nový nárok, který byl uplatněn více než 3 roky od škodní události a podle názoru žalovaného je i tento nárok promlčen (ode dne 6. 2. 2014 do dne 12. 1. 2018, případně do dne 12. 12. 2017 neboť bylo rozšíření žaloby uplatněno již na jednání). S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný nesouhlasí ani s požadovaným příslušenstvím k uplatněným nárokům pod výroky II a III, kdy navíc uvádí, že podle jeho názoru není možné požadovat příslušenství ode dne 29. 4. 2017 (kdy pravděpodobně došlo k doručení znaleckého posudku žalobci, nicméně žalobce toto datum nijak neodůvodňuje), jelikož vypracováním či doručením znaleckého posudku nárok nevznikl ani nebyl uplatněn. Žalovaný má za to, že nároky jsou uplatněny nejdříve okamžikem, kdy se o nich žalovaná strana dozví, ne dříve. Žalobce by tedy měl doložit, kdy se tak mělo stát, neboť tak zatím neučinil (to samozřejmě nebude nutné, pokud nárok co do základu nebude dán nebo bude soudem konstatováno, že je promlčen). Žalovaný dále pro úplnost dodává, že setrvává na svém původním stanovisku k žalobě, že za způsobenou škodu neodpovídá, jelikož nedošlo k porušení právní povinnosti žalovaného, jež by měla příčinnou souvislost s úrazem, jež se žalobci stal, a i pokud by odpovídal, nárok je v části, jež je předmětem rozšíření, promlčen. Žalovaný navrhoval, aby rozšíření žaloby ve znění ze dne 3.11.2017 a ze dne 12. 1. 2018 soud nepřipustil.

4. V daném případě bylo z hlediska skutkového stavu věci zjištěno následující: žalobce unesl důkazní břemeno ohledně svých žalobních tvrzení, neboť svá tvrzení doložil předloženými listinnými důkazy výsledkem svědkyně [REDAKCE] a výsledkem soudních znalců MUDr. Miroslava Jiríčka a MUDr. Zdeňka Bytela. Žalobce dne 6.2.2014 utrpěl úraz ramene v důsledku pádu na zledovatělém chodníku dne 6. 2. 2014 kolem 21:40 hodin, tedy z důvodu nedostatečné úpravy komunikace, a to na zastávce Okružní v Mostě mezi 21 a 22 hodinou večerní, kdy žalobce vystoupil z autobusu č. 5 MHD v Mostě. Z Denních záznamů o průběhu služby leden - únor 2014 předložených žalovaným soud zjistil, že teplota byla dne 6.2.2014 pod bodem mrazu, a to teplota - 0,4 °C (viz záznamy žalovaného). Ze zprávy hydrometeorologického ústavu ze dne 19.2.2020 soud zjistil, že dne 6.2.2014 teplota byla pod bodem mrazu, a to -2,4°C a dále že na zemi byla sněhová pokrývka, kdy tyto skutečnosti byly naměřeny ve stanici Kopisty u Mostu v období ode dne 31.1.2014 do dne 6.2.2014 pro lokalitu obec Most. Je tedy nepochybné, že dne 6.2.2014 mezi 21 hodinou a 22 hodinou večerní mrzlo, kdy led byl přikrytý sněhem a bylo tedy nutné počítat s nutnou častější a nikoliv jen běžnou údržbou. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] soud zjistil, že svědkyně šla kolem 21,30 hod. dne 6.2.2014 venčit psa, začala namrzat, šla opatrně a musela co chvíli i zastavovat a viděla, jak přijíždí na konečnou autobus MHD č. 5, datově to bylo kolem 5. - 6. února 2014. Svědkyně [REDAKCE] vypověděla, že viděla, jak někdo vystoupil z autobusu, nadlétnul a prásknul sebou, současně viděla, že člověk se zvedá, že řval a že šel k benzínové čerpací stanici Shell. Svědkyně [REDAKCE] vypověděla, že druhý den žalobce viděla, že má ruku v sádře a ptala se ho, zda to byl on, on řekl, že ano, že upadl. Svědkyně [REDAKCE] dále vypověděla, že to začalo klouzat, chodník nijak ošetřený nebyl, nebyl na něm žádný posyp, přes den to nevypadalo vážně, ale večer se udělala námraza a začalo to klouzat. Podle svědkyně [REDAKCE] byl povrch země namrznutý, svědkyně průběh nehodového děje sledovala a viděla žalobce v průběhu nehodového děje, kdy žalobce, jakmile stoupl na chodník, tak žalobci podklouzla noha. Nedošlo tedy ani k zakopnutí či špatnému došlápnutí žalobce tak, aby za svůj pád byl žalobce odpovědný sám, nýbrž mu okamžitě na kluzkém povrchu země podklouzla noha. Pokud procesní obrana žalovaného spočívala ve tvrzení, že podle smlouvy uzavřené mezi žalovaným a Technickými službami města Mostu mělo být předmětné místo pádu žalobce uklizeno do 48 hodin, což učiněno bylo, tak soud se neztotožnil s takovým právním názorem žalovaného. Tato skutečnost nemůže zbavit žalovaného odpovědnosti za úraz, který utrpěl žalobce, kdy ze zprávy hydrometeorologického ústavu vyplynulo, že teploty se pod bodem mrazu v Mostě držely celý týden předtím, než došlo k úrazu žalobce. Soud se neztotožnil s právním názorem žalovaného, že pokud byl poslední úklid zastávky Okružní v Mostě (autobusová zastávka pro autobus č. 5 MHD v Mostě) proveden dne 31.1.2014, lze považovat takový úklid za dostatečný. Ze zprávy hydrometeorologického ústavu ze dne 19.2.2020 dále vyplynulo, že přes den v prvním únorovém týdnu roku 2014 svítilo slunce, teploty se pohybovaly kolem 0°C a bylo tedy nutné předpokládat, že dojde k částečnému tání a v důsledku poklesu teplot ve večerních či nočních hodinách k opětovnému umrznutí a tedy vzniku náledí, což klade vyšší nároky na provádění údržby komunikace. Soud se neztotožnil s právním názorem žalovaného, že počasí bylo takové, že nevyžadovalo potřebu vyšší údržby a že údržba komunikace na zastávce Okružní v Mostě nebyla zanedbána. Z tzv. Denních záznamů o průběhu služby leden - únor 2014 soud zjistil, že pokud byl poslední úklid zastávky Okružní v Mostě proveden dne 31.1.2014 a k úrazu žalobce došlo dne 6.2.2014, nebyla žalovaným dodržena ani lhůta 48 hodin k provedení údržby komunikace. Ze zprávy hydrometeorologického ústavu ze dne 19.2.2020 vyplynulo, že za situace střídání teplot docházelo k tání a následnému opětovnému zamrznutí komunikace. Z tzv. Denních záznamů o průběhu služby leden - únor 2014 tedy vyplynulo, že žalovaný neprovedl na zastávce Okružní v Mostě posyp k zabránění vzniku případného úrazu na komunikaci žalovaného, kdy žalovaný poslední údržbu provedl dne 31.1.2014. Z výsledku znalce MUDr. Miroslava Jiríčka soud zjistil, že vypracoval znalecký posudek č. 16-2-2017 ze dne 27.2.2017 jako MUDr. Miroslav Jiríček, obor

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

zdravotnictví, odvětví chirurgie, cévní chirurgie, kdy se jedná se o poškození zdraví žalobce na základě úrazu ze dne 6.2.2014, kdy znalec kontrolně žalobce vyšetřil, kdy žalobce utrpěl zavřenou zlomeninu pravé pažní kosti. Znalec MUDr. Miroslav Jiríček vypověděl, že tato zlomenina vznikla při pádu poškozeného přímo na pravou paži. V rámci vypracování posudku znalec zdůraznil i stav po operaci poškozeného, kdy pravá paže byla stabilizována nitrodřeňovým hřebem a ten byl zajištěn 4 šrouby. Znalec MUDr. Miroslav Jiríček hodnotil zranění jako těžké, kdy se pacient se musel podrobit operaci a léčba trvala déle než 6 týdnů, dále byla nutná rehabilitace přes půl roku a žalobce nemohl používat pravou paži. Bolestné hodnotil MUDr. Miroslav Jiríček podle Metodiky Nejvyššího soudu, jednalo se celkem o 165 bodů, kdy poškozený ale utrpěl závažnou pooperační komplikaci v podobě trombózy hlubokého žilního systému pravé horní končetiny a navrhl výpočet navýšit ještě o 10%, tedy na celkových 181,5 bodu, kdy v době, kdy znalec posudek vypracovával, byla částka 264,67 Kč na bod, takže celková částka bolestného stanoveného znalce je v částce 48 038 Kč. Znalec MUDr. Miroslav Jiríček dále vypověděl, že provedl ve znaleckém posudku hodnocení nemajetkové újmy na zdraví podle mezinárodní klasifikace funkční schopnosti a disability a podle webového rozhraní pro tuto metodiku. Znalec MUDr. Miroslav Jiríček vypověděl, že protokol o posouzení je součástí znaleckého posudku a současně znalec posoudil všechny denní situace, při kterých stav žalobce po zranění dělá potíže, kdy všechny potíže poškozeného hodnotil znalec stupněm 1, čili mírným stupněm potíží. Znalec MUDr. Miroslav Jiríček zdůraznil, že Metodika ukládá projít všechny domény jednotlivých denních životních situací, je třeba posoudit, v jakém stupni dělá která situace poškozenému potíže. Z výsledku znalce MUDr. Zdeňka Bytela soud zjistil, že vypracoval znalecký posudek znalce, a to soudního znalce oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, specializace chirurgie a traumatologie, chirurgické oddělení ze dne 25. 1. 2019, kdy se jedná se o znalecký posudek v otázce ustálení zdravotního stavu pana žalobce, kdy se z hlediska bolesti zdravotní stav žalobce ustálil, a to v souvislosti s úrazem ze dne 6. 2. 2014. Znalec MUDr. Zdeněk Bytel vypověděl, že je potřeba definovat pojem bolest. V odborné literatuře existuje mnoho variant definice bolesti, z různých úhlů pohledu. Každopádně, za bolest je označován subjektivní, nepříjemný pocit, zprostředkovaný aferentním nervovým systémem a mozkovou kůrou, související s možným, nebo aktuálním poškozením tkáně. Bolest je nejčastějším důvodem, který pacienta nutí vyhledat lékařské ošetření. Nejčastěji vzniká v důsledku poškozujících účinků na organismus, ohrožující jeho existenci nebo celistvost. Jako příznak poruchy normálního průběhu fyziologických procesů může mít však i čistě psychické příčiny. Má velký význam pro ochranu organismu před poškozením, neboť upozorňuje, že k takovému poškození dochází, nebo by v nejbližší době mohlo dojít. Je stimulem pro obranné reakce, zaměřené na odstranění vnějších nebo vnitřních podnětů, které ji vyvolali. Bolest můžeme rozlišovat podle její intenzity od mírné, až po nesnesitelnou, zničující. Z časového hlediska se bolest dělí na akutní, subakutní a chronickou. Akutní je bolest, která vzniká náhle. Její trvání je krátkodobé, řádově hodiny, až dny, maximálně však 3-6 měsíců. Vzniká bez varovných příznaků, je nečekaná. Bolest se projeví zvýšeným krevním tlakem, zrychlením pulsu a dýchání. K akutní bolesti patří i zvýšené pocení a rozšíření zornic. Akutní bolest velmi dobře reaguje na léčbu analgetiky a léky proti bolesti, které se mají podávat v dostatečně vysokých dávkách. Subakutní bolest je stav označovaný jako něco mezi akutní a chronickou bolestí a trvá zhruba 3 měsíce. Chronická bolest nemá, na rozdíl od akutní bolesti, funkci varovného signálu. Její doba trvání je delší než 3-6 měsíců. Sama se stává nemocí. Mírnění chronické bolesti je tedy vlastním cílem léčby, pokud se nepodaří odstranit její příčinu. K posuzovanému případu u poškozeného pana žalobce lze konstatovat, že se nachází zcela jistě ve fázi chronické bolesti. Tento stav jej donutil k absolvování dalšího operačního zákroku s vizí zmírnění, či vymizení bolesti, protože jiné způsoby léčby, rehabilitace a léky proti bolesti byli bez valného efektu. Jelikož je ale časový odstup od této poslední operace krátký, nelze nyní zatím predikovat její výsledek. Bolest může být menší a posléze stabilizovaná, ale stejně tak se může i postupem času horšit. V tuto chvíli, vzhledem k časovému odstupu téměř pěti let od vlastního

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

úrazu je ale jisté, že bolest je chronická a nelze tedy zdravotní stav považovat za ustálený. Kromě toho jsou tedy zjištění soudu podložena řadou listinných důkazů, a to vyrozumění o evidenci žádosti ze dne 21.3.2014, vyrozumění o ukončení šetření ze dne 28.4.2014, vyhotoveno odborem městského majetku, oddělení dispozic s objekty, dále listina: Traumatologické vyšetření vyhotoveno Krajskou zdravotní, a.s., nemocnice Most, MUDr. František Rybář dne 12.6.2014, dále listina: Událost č. [REDAKCE] ze dne 23.4.2014, pojistná smlouva č. [REDAKCE], ev.č. [REDAKCE], datum vzniku škodné události dne 6.2.2014, pojištěný Statutární město Most, tedy žalovaný, místo vzniku škodné události Most, chodník v ul. Okružní, autobusová zastávka, popis škodné události: úraz na chodníku, poškozený [REDAKCE], tedy žalobce, dále listina: Náhrady a dávky za období únor 2014 až srpen 2014, náhrady celkem 1 701 Kč, dále listina: Poštovní poukázka B), odesílatel Česká správa sociál. zabezpečení Praha 5, Křížová 5 na částku 11 144 Kč, listina vyhotovená Českým hydrometeorologickým ústavem ze dne 2.12.2016, počasí na den 6.2.2014 ve 12,40 hodin, dále přílohy, které založila do spisu žalovaná strana - listina: Pád na zastávce MHD, ul. Okružní dne 6.2.2014 včetně sestavy GPS, datováno dne 11.4.2014, dále listina: Smlouva o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 ze dne 11.1.2011 včetně přílohy č. 2 - technologie zimní údržby, přílohy č. 3 roční úklid při zimní údržbě komunikací a přílohy č. 4 pro provádění zimní údržby místních komunikací ve městě Most, dále listina: Dodatek č. 1 ke smlouvě o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 ze dne 13.4.2011, dále dodatek č. 3 ke smlouvě o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 dodatek ze dne 30.12.2011, dále dodatek č. 4 ke smlouvě o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 dodatek ze dne 20.12.2012 dále dodatek č. 5 ke smlouvě o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 dodatek ze dne 2.5.2013, dále dodatek č. 6 ke smlouvě o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 dodatek ze dne 17.12.2013, dále dodatek č. 7 ke smlouvě o zimní údržbě místních komunikací č. 7/13/2011 dodatek ze dne 30.5.2014 a dále plán zimní údržby komunikací města Mostu na zimní období 2013/2014. Ze znaleckého posudku vypracovaného Znaleckým ústavem ÚVN - Vojenská fakultní nemocnice Praha, ze dne 10.9.2020 soud zjistil, že úkolem znalce bylo vyjádřit se k otázce ustálení zdravotního stavu žalobce, kdy se z hlediska bolesti zdravotní stav žalobce ustálil. Ustálení zdravotního stavu lze hodnotit až po skončení léčby. Tím bylo v případě žalobce artroskopické ošetření pravého ramenního kloubu s navazující měsíční rehabilitační léčbou ukončenou v únoru 2019. Na základě vyšetření provedeného pro potřeby vypracování znaleckého posudku dne 24.8.2020 v ÚVN - Vojenská fakultní nemocnice Praha lze hodnotit zdravotní stav pacienta z hlediska bolesti jako ustálený od doby ukončení rehabilitační péče po provedené artroskopické operaci dne 16.1.2019, kdy posudek vypracovali: pplk. MUDr. Luděk Hána, MBA, a prof. MUDr. Miroslav Ryska, CSc., chirurgická klinika 2. LF a ÚVN Praha. Z výpovědi žalobce soud zjistil, že se to stalo, když žalobce jel z práce z bývalého zaměstnání v [REDAKCE], bylo to kolem 21-22 hod. večer v únoru 2014. Žalobce vypověděl, že vystoupil z linky č. 5 na autobusové zastávce Okružní v Mostě, chtěl si jít na benzínku něco koupit, když šel po zastávce, tak mu podjela noha. Žalobce vypověděl, že povětrnostní podmínky v ten večer byly takové, že bylo mírně nad bodem mrazu, slabě padal sníh, tedy spíš mrholilo, byl to něco jako déšť se sněhem, bylo to i slabě namrzlé. Žalobce vypověděl, že uklouzl a spadl přímo na ruku, kdy u žalobce došlo ke zlomení pažní kosti. Žalobce vypověděl, že se zvednul sám., cítil bolest v té ruce, zavolał si rychlou záchrannou službu a marodil dva nebo tři měsíce. Žalobce vypověděl, že v té době pobíral jen nemocenské dávky. Žalobce vypověděl, že žalovaný porušil povinnost údržby zastávky, tedy toho chodníku na zastávce, kdy povrch chodníku byl mírně namrzlý. Žalobce vypověděl, že na chodníku byla pouze námraza a nějaké chemické látky, látky, kterými se udržují chodníky, např. sůl tam nebyly. Žalobce vypověděl, že na zastávce to není pořádně osvětleno. Žalobce vypověděl, že o náhradu škody žádal ještě před žalobou, a to na odboru městského majetku. Žalobce vypověděl, že přesně upadl na místě, jak je značka jízdního řádu. Žalobce vypověděl, že se mu ruka se občas zablokuje. Žalobce vypověděl, že před tím, než upadl, tek šel v půlce chodníku, protože se chtěl té námraze vyhnout,

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

tak si stoupl na obrubník, chtěl vstoupit i na trávu a přitom žalobce uklouzl. Žalobce vypověděl měl v době úrazu těžké zimní boty a svědkyně [REDACTED] v době, kdy spadl, kousek dál venčila psa a viděla, jak žalobce upadl. Žalobce vypověděl, že si zavolal rychlou a oni žalobce ošetřovali na benzinové pumpě Schell, kdy žalobci zaxifovali ruku a odvezli žalobce do nemocnice, kde byl žalobce hospitalizován a druhý den měl operační zákrok. Žalobce vypověděl, že v době úrazu na tom byl zdravotně dobře, neměl žádné onemocnění, které by mohlo vést k pádu.

5. K námitce promlčení vznesené žalovaným soud uzavřel, že rozhodující okamžik pro počátek běhu promlčecí doby je okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o výši škody při ustálení zdravotního stavu z hlediska bolesti a tento okamžik je počátek běhu promlčecí doby, tedy poslední operace žalobce dne 16.1.2019. Soud vycházel při posuzování oprávněnosti námitky promlčení z rozhodnutí č.j. ÚS 774/2018 o náhradě nemajetkové újmy a posoudil námitku promlčení jako nedůvodnou. Ústavní soud se vyjádřil k poměrně zásadní otázce z oblasti náhrady nemajetkové újmy, a sice k běhu promlčecí doby v řízení o náhradě újmy na zdraví. Ústavní soud se s postupem obecných soudů neztotožnil, když v této věci zaujal následující postoj: „Je třeba si uvědomit, že pacient – medicínský laik – se v podobných situacích nachází v psychickém stavu, v němž od něj nelze důvodně požadovat, aby setrvale zkoumal otázku ustálení svého zdravotního stavu. Pacient se upíná k tomu, že jeho zdravotní stav není dobrý (což nepochybně platí tehdy, je-li třeba více než deseti operačních zákroků), i k naději, že selepší. Nelze spravedlivě žádat od poškozeného pacienta, aby ještě v průběhu neukončené léčby průběžně vyhodnocoval, zda je jeho zdravotní stav ustálen, nejsou-li schopni shodnout se na této skutečnosti zcela ani odborníci (znalci), neboť má „jiné starosti“, a aby v pochybnostech podával žalobu o náhradu škody. Naopak platí, a zejména ve sporech o náhradu škody na zdraví (odčinění újmy na zdraví), že „v pochybnostech je třeba postupovat ve prospěch poškozeného pacienta“, přestože i v těchto případech jde o kontradiktorní sporné řízení, a také zde platí zásada, že práva náleží bdělým. Přeci jen - je podstatný rozdíl mezi účastníkem řízení o náhradu škody na zdraví, který žije v obavách o své zdraví, a někdy i život, a účastníkem „běžného“ sporného řízení vedeného například v souvislosti s nezaplacením dluhu z kupní smlouvy. Stěžovatelka, na kterou lze důvodně pohlížet jako na „slabší stranu právního vztahu“ nebyla povinna v různých etapách svého dlouholetého léčení pravidelně vyhodnocovat, zda je její zdravotní stav ustálen, či nikoliv. Vědomost o svém zdravotním stavu mohla mít stěžovatelka teprve tehdy, kdyby byl léčebný proces definitivně ukončen, nebo tehdy, kdyby se na ustálenosti zdravotního stavu jednoznačně shodli lékaři a v tomto ohledu podali stěžovatelce jasnou a srozumitelnou informaci.“ Pro obecnou praxi tak z uvedeného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že nelze spravedlivě žádat od poškozeného pacienta, aby ještě v průběhu neukončené léčby vyhodnocoval, zda je jeho zdravotní stav ustálen, nejsou-li schopni se na tomto shodnout ani odborníci (znalci) a aby v pochybnostech, za účelem předejití promlčení jeho případných nároků, podával žalobu na náhradu škody. V kauze řešené v rozhodnutí č.j. ÚS 774/2018 obecné soudy porušily formalistickým přístupem právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručené v čl. 36 odst. 1 a právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí podle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť se dostatečně nevypořádaly s námitkami stěžovatelky, rozpory ve znaleckých posudcích a dospěly k ústavně nekonformnímu závěru o promlčení stěžovatelčina práva na odškodnění ztížení společenského uplatnění. Z individuálních a specifických okolností přezkoumávané věci nebylo s ohledem na provedené dokazování podle Ústavního soudu možné dospět k závěru, že si stěžovatelka již v roce 2007 musela být subjektivně vědoma na základě informací, které jí mohly být jako laikovi zprostředkovány jen stanovisky odborníků, že její stav se již nezvratně ustálil bez ohledu na to, že budou prováděny další operace. Nárok na náhradu škody na zdraví totiž odráží specifický charakter této újmy, neboť škodlivý následek se může projevit i s určitým časovým odstupem; také proto byla u práva na náhradu škody na zdraví vyloučena objektivní promlčecí doba (srov. nálezy Ústavního soudu nálezy sp. zn. II. ÚS 2946/13) ze dne 28.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

1. 2016 (N 16/80 SbNU 205). Ústavní soud ve své judikatuře zastává názor, že zdraví je součástí fyzické integrity člověka a jako takové je chráněno podle čl. 7 odst. 1 Listiny, jímž je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, i čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež zaručuje soukromý život. Ústavní soud rovněž dospěl k závěru, že čl. 7 odst. 1 Listiny je "rozvinutím" ustanovení o právu na život zaručeného v čl. 6 odst. 1 Listiny; obecné soudy proto nesmí odeprít stěžovatelčino právo na soudní ochranu práva na zdraví bez ústavně akceptovatelného důvodu [k tomu srov. nálezy Ústavního soudu: nálezy sp. zn. III. ÚS 2253/13 ze dne 9. 1. 2014 (N 3/72 SbNU 41), příp. nálezy sp. zn. II. ÚS 2379/08 ze dne 9. 7. 2009 (N 157/54 SbNU 33)]. Při výkladu a aplikaci uvedeného ustanovení je nutné postupovat restriktivně, s cílem pro danou věc a ve prospěch naplnění jeho smyslu - ochrany člověka poškozeného na zdraví. V posuzované věci je podstatné, že stěžovatelce vznikly v důsledku postupu non lege artis nemocnice zdravotní problémy, které si vyžádaly po první operaci ještě dalších deset operačních zákroků. Obecné soudy vycházely při svém rozhodnutí ze znaleckých posudků a dospěly ke shodnému závěru, že stěžovatelčin zdravotní stav byl pro potřeby bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění ustálen nejpozději již na počátku roku 2007, a proto je právo stěžovatelky na náhradu škody na zdraví promlčeno. Tento závěr je nutné, s ohledem na okolnosti přezkoumávané věci, odmítnout jako formalistický, excesivní a ústavně nekonformní; především proto, že se podle Ústavního soudu obecné soudy náležitě nevypořádaly se závěry jednotlivých znaleckých posudků, nezabývaly se dostatečným způsobem jejich rozpory, což se následně negativně promítlo do jejich závěru o tom, kdy nastal okamžik ustálení zdravotního stavu stěžovatelky, a následně i o tom, kdy začala běžet tzv. subjektivní promlčecí doba a kdy se případně mělo promlčet právo na náhradu škody. Ústavní soud zdůrazňuje, že operační zákroky provedené po prvním operačním výkonu, kterým bylo prokazatelně poškozeno zdraví stěžovatelky, nebyly pouze kosmetickou úpravou či jednoduchým výkonem, ale byly to zákroky, jež se vždy reálně odrazily v aktuálním zdravotním stavu nebo reagovaly na jeho zhoršení. Rovněž nelze souhlasit se závěrem obecných soudů, že stěžovatelka si byla subjektivně vědoma ustálenosti svého zdravotního stavu, neboť to ze skutkových zjištění bez pochybností nevyplývá. Stěžovatelka žila v naději na zlepšení své situace až do posledního operačního výkonu v lednu 2009 a podstupovala následné operační zákroky z důvodu zhoršení zdravotního stavu v souvislosti s komplikacemi po první operaci. Stěžovatelka byla ošetřujícím lékařem před laterofixací v lednu 2007 informována, že levá hlasivka stále vykazuje náznak aktivity, a proto jí byla doporučena operace. Podstoupí-li "obyčejný" pacient (laik) celkem 10 operačních zákroků v návaznosti na nezdařenou operaci štítné žlázy, jeho zdravotní stav je proměnný, je lékařem informován o náznaku aktivity jedné z postižených hlasivek před zákrokem v lednu 2007 a na počátku roku 2009 absolvuje poslední z operačních výkonů, nelze dospět k závěru o subjektivním a nepochybném vědomí poškozeného o ustálenosti zdravotního stavu již v roce 2007; o tom, že stěžovatelka byla jako laik schopna na základě informací odborníků v této oblasti dospět k závěru, že se její stav definitivně ustálil a že je proto právo na náhradu škody promlčeno. Vědomost" o škodě je subjektivní kategorie - vychází však z objektivního stavu; v této souvislosti ze zdravotního stavu, který musí být natolik ustálený (neměnný), aby bylo možné hovořit o vědomosti o škodě. V tomto případě se navíc vědomost vztahovala ke stavu, k němuž bylo třeba odborných znalostí, a na okamžiku ustálení zdravotního stavu nebyli schopni se zcela shodnout ani odborníci. Lze si poté klást otázku, zda vůbec mohla mít stěžovatelka povědomí o svém zdravotním stavu natolik nepochybné, aby se ještě v průběhu léčebného procesu mohla dozvědět o škodě na svém zdraví a aby mohla začít běžet dvouletá promlčecí doba (určení okamžiku tzv. natae actionis). S touto otázkou se obecné soudy ústavně konformním způsobem nevypořádaly. Zdravotní stav poškozeného po úrazu, nemoci nebo jiném poškození na zdraví, popřípadě po jejich zhoršení, lze považovat za ustálený až po skončení kontinuálně probíhající léčby předpokládaného vývoje následku zdravotního poškození. Okolnost, kdy došlo k ustálení zdravotního stavu poškozeného je třeba hodnotit komplexně, nikoli zvlášť

pro jednotlivé obory, na které se lékařská věda formálně dělí. Soud při posuzování oprávněnosti námitky promlčení vznesené žalovaným vycházel i z rozhodnutí NS č.j. 25 Cdo 1169/2000: pro právo na náhradu škody způsobené na zdraví platí pouze subjektivní promlčecí doba. Pojem „Dozví se o škodě“ vyjadřuje nejen vědomost poškozeného oproti právnímu úkonu nebo události, kterou byla škoda způsobena, ale i o tom, že mu vznikla újma určitého druhu a rozsahu, kterou je možné objektivně vyjádřit (vyčíslit v penězích), aby poškozený mohl svůj nárok na náhradu škody uplatnit u soudu. Odškodňují se tak nepříznivé následky úrazu pro životní úkony poškozeného a pro uspokojování jeho životních a společenských potřeb. Škoda spočívající ve ztížení společenského uplatnění tedy vzniká, jakmile se po úrazu a jeho případném léčení ustálí zdravotní stav poškozeného natolik, že je zřejmé, zda a jaké nepříznivé následky úraz zanechal, tedy zda a v jakém rozsahu došlo ke ztížení společenského uplatnění poškozeného. Posouzení ztížení společenského uplatnění se provede, jakmile je možné považovat zdravotní stav poškozeného za ustálený. O škodě se tedy poškozený dozví v době, kdy lze objektivně provést bodové ohodnocení ztížení jeho společenského uplatnění, neboť až tehdy má k dispozici skutkové okolnosti, z nich lze škodu, resp. její rozsah zjistit. Posouzení otázky, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálil, je závislé na vyjádření lékaře. Soud toto shora citované rozhodnutí NS aplikoval analogicky na rozhodování o výši vzniklé škody, a to nemateriální újmy na zdraví žalobce a bolestného. Soud tedy při rozhodování o oprávněnosti námitky promlčení vznesené žalovaným analogicky vycházel z rozhodnutí č.j. NS 25 Cdo 1169/2000, publikováno pod C 569 soubor civilních rozhodnutí a stanovisek NS 7/2001 o škodě spočívající ve ztížení společenského uplatnění. Soud dále při rozhodování o oprávněnosti námitky promlčení vznesené žalovaným vycházel z literatury: Promlčení a prekluze v soukromém právu, vydání I. Praha, Beck 2015, práva na život a důstojnost, jméno, zdraví, vážnost, čest, soukromí nebo obdobného osobního práva, v případě takových práv se promlčují jen práva na odčinění újmy způsobené na těchto právech a jen pro taková práva se pak uplatní ustanovení o počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty. Pro právo na náhradu škody na zdraví platí, že jednotlivé složky tohoto práva se projevují jako samostatné dílčí nároky odvíjející se od odlišného skutkového základu. Promlčení práva na náhradu za vytrpěnou bolest souvisí zejména svým původem ve škodné události s dalšími dílčími nároky, zároveň však stojí samostatně vedle dalších nároků, především vedle náhrady za ztížení společenského uplatnění při vzniku překážky lepší budoucnosti. Z hlediska počátku běhu promlčecí lhůty je významné nikoli ustálení celkového zdravotního stavu odvozované od ukončení léčby, nýbrž ustálení stavu poškozeného z hlediska utrpené bolesti. Ustálení celkového zdravotního stavu není rozhodující abstraktně, ale konkrétně tak, že lze hodnotit výši škody, tedy nemateriální újmy na zdraví žalobce a bolestného.

6. Soud tedy posoudil počátek běhu promlčecí lhůty následovně: subjektivní promlčecí doba podle ustanovení § 620 odst. NOZ začala běžet žalobci ode dne 16.1.2019, kdy se žalobce podrobil operaci v nemocnici a kdy bylo možno na základě jeho ustáleného zdravotního stavu stanovit, v jakém rozsahu došlo ke škodě na zdraví žalobce, tuto škodu bodově ohodnotit a způsobenou škodu vyčíslit. Až v této době bylo pro žalobce zřejmé, že zranění ramene zanechá trvalé následky. Znalecký posudek ze dne 10.9.2020 ÚVN Praha přesně stanovil dobu ustálení zdravotního stavu žalobce. Soud uzavřel, že zvýšení újmy žalobce bylo v příčinné souvislosti s úrazem, pooperační komplikace v podobě trombózy pravé paže nastala v důsledku utrpeného úrazu, nikoli v důsledku nesprávné léčby, nebo čehokoli jiného. Soud má za to, že nárok žalobce není promlčen, to vyplývá z posudku ÚVN Praha, že zvýšení újmy bylo v důsledku úrazu. Nelze presumovat následující: bolest - jedná se o jev, který vyplývá ze subjektivní roviny žalobce, nelze presumovat, že žalobce chodí na operace, aby si navýšil náhradu, nelze presumovat, že lékaři indikují opakované operace, aniž by tomu klinický stav pacienta, tedy žalobce odpovídal, ze spisu nevyplývá, že by žalobce měl problémy s ramenem, nebýt úrazu, tak by k operacím zřejmě nedošlo, soud uzavřel, že i poslední operace je v příčinné souvislosti s úrazem žalobce, v žádném případě nemůže omezovat žalobcova

práva, jestli se operace nezdařila, operace byla proto, že u žalobce přetrvávala bolest, operace byla indikována lékařským pracovištěm, resp. poskytovatelem lékařských služeb, a to na základě klinického stavu žalobce, který nepřísluší soudu přezkoumávat, který však nepochybně měl souvislost s úrazem, viz předtím řečeno - žalobce neměl problémy s ramenem, nikdo z účastníků netvrdil žádnou okolnost, která by měla způsobit zdravotní problémy s ramenem, soudu není známa taková okolnost, která by tu příčinnou souvislost narušila.

7. Soud s ohledem na shora uvedené uzavřel, že odpovědnost za úraz žalobce je na žalovaném, kdy žalovaný porušil povinnost stanovenou mu zákonem, jež zavedla příčinu vzniku škody žalobce. Jednou z podmínek úspěšného uplatnění nároku na náhradu škody na zdraví je porušení právní povinnosti. Dále byla žalobcem prokázána existence škodlivého následku na straně žalobce a příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a vzniklým škodlivým následkem. Žalobci se podařilo prokázat znaleckým posudkem ÚVN Praha ze dne 10.9.2020, že zvýšení nemateriální újmy na zdraví je v příčinné souvislosti s úrazem, jež se stal žalobci dne 6. 2. 2014, když operace žalobce ze dne 16.1.2019 je v příčinné souvislosti s předmětným úrazem. Soud uzavřel, že skutečnosti uvedené ve znaleckém posudku ÚVN Praha ze dne 10.9.2020 se vztahují k příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti žalovaného a následkem, jež porušením povinnosti žalovaného vznikl. Žalobci se podařilo prokázat znaleckým posudkem ÚVN Praha ze dne 10.9.2020, že se jeho zdravotní stav ustálil, resp. že zdravotní stav žalovaného by bylo možno považovat za ustálený po provedení poslední operace a ukončení následné rehabilitační léčby.

8. Ustanovení § 2894 NOZ (zákona č. 89/2012 Sb.) stanovuje definici škody, která byla v minulosti pouze dovozována judikaturou. Nejvyšší soud v dnes již konstantní judikatuře stanovil, že škodou se rozumí újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především poskytnutím peněz k uvedení věci do předešlého stavu (NS ČR Cpj 87/70, Rc 55/1971, s. 151). Škodu v majetkové sféře tak hodnotíme jako škodu na majetkových statcích, které lze získat za peníze a nejsou svou povahou bezprostředně spojeny s konkrétní osobou. Oproti tomu újma v nemajetkové sféře nejenže nemůže být funkčně oddělena od osoby, neboť svou povahou musí zasahovat do zájmů dané osoby a nepředstavuje penězi ocnitelné snížení majetku. Vznik nemajetkové újmy je velmi často spojen se vznikem škody a obráceně. Z judikatury Ústavního soudu lze obhajovat zcela odlišnou koncepci, než na které je založen občanský zákoník. Podle ní by došlo k opuštění stávajícího pojetí škody jako majetkové újmy a za škodu, která umožňuje náhradu na základě obecných pravidel pro odškodňování, a nikoliv jen v zákonem daných případech, lze tak považovat i újmu vzniklou působením na tělesnou a duševní integritu poškozeného. Občanský zákoník navíc implicitně takový přístup zvolil u bolestného, ztížení společenského uplatnění a další nemajetkové újmy ve smyslu ustanovení § 2958 NOZ, u kterých současný přístup zcela jednoznačně umožňuje náhradu škody na zdraví v rozsahu podle uvážení soudce a poskytnutím majetkového odškodnění v penězích, namísto dříve odškodňovaných náhrad podle bodového ohodnocení.

9. Ustanovení § 2894 odstavec (2) NOZ stanovuje základní pravidlo, že zatímco škoda jako újma na jmění poškozeného je odškodňována ve všech případech, nemajetková újma je nahraditelná jen v případech, kdy je tak sjednáno mezi stranami konkrétní dohody, případně smlouvou ve prospěch třetího, a dále v případech, kdy tak stanoví občanský zákoník. Nemajetkovou újmu tak s ohledem na chráněné zájmy lze definovat jako zásah do osobní složky člověka (zejména zdraví a život), osobnostní složky (zejména důstojnost, vážnost, cti apod.) a dalších nemateriálních hodnot, kde náhrada je odůvodněna zákonnou úpravou (ochrana věci zvláštní obliby, dovolené). Z hlediska náhrady nemajetkové újmy v případech stanovených zákonem bude přicházet v úvahu právní úprava v zákoně nebo v jiných obecně závazných právních předpisech. Konkrétní úprava v zákoně je obsažena především v ustanovení § 2956 NOZ, který ve formě obecné klauzule stanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

podmínky náhrady při újmě na přirozených právech člověka. Náhrada nemajetkové újmy je upravena občanským zákoníkem, kdy občanský zákoník stanoví, že se pro poskytnutí zadostiučinění použijí ustanovení o povinnosti nahradit škodu, toto ustanovení je chápáno jako snaha zajistit plnou náhradu utrpěné újmy, neboť ostatní ustanovení, včetně charakteru poskytnutí přiměřeného zadostiučinění a stanovení ostatních zásad poskytnutí, jsou obsaženy v jednotlivých skutkových podstatách, které občanský zákoník obsahuje. U újmy, která nemá majetkový charakter, je vyloučeno uvedení do původního stavu, stejně tak jako naprosto přesné vyčíslení peněžité náhrady za tuto újmu a jako kompenzace tak přichází v úvahu poskytnutí satisfakce, resp. odčinění. To bude zřejmé i v případě újmy na zdraví, kdy sice stav medicíny dovoluje provést náhradu postižených částí těla (např. transplantaci ledviny), nový stav ale nikdy nebude odpovídat zdravotnímu stavu poškozeného před zásahem a v případě, že by došlo k dosažení původního stavu, vzniká v souvislosti s tím další újma, jako je bolest, stres apod. Relutární satisfakce je až sekundárním způsobem, jak nemajetkovou škodu poškozeného reparovat. Předcházet by vždy měla forma, která dostatečným a vhodným způsobem odškodní, resp. poskytne mu přiměřené zadostiučinění. Takovou formou je omluva, konstatování, že došlo k porušení práva apod. Toto ale neplatí v případě újmy na zdraví, kde zákon požaduje finanční náhradu. Z uvedeného pravidla konečně též vyplývá, že občanský zákoník činí paralelu pro existenci předpokladů odpovědnosti s jednotlivými typy odpovědnosti, tedy smluvní a deliktní. Zatímco v případě vzniku imateriální újmy v rámci deliktu bude vyžadováno zavinění, v případě imateriální újmy v rámci smlouvy nikoliv. To je zcela zásadní a jednoznačný odklon od dosavadní judikatury Ústavního soudu (IV. ÚS 315/01) (Bezouška in Hulmák a kol., 2014, § 2894, Rn. 15). Občanský zákoník stanovuje v ustanovení § 2957 NOZ úpravu, jaké okolnosti jsou zejména rozhodné pro stanovení výše náhrady. Podle tohoto ustanovení způsob a výše přiměřeného zadostiučinění v musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Zákon příkladmo uvádí úmyslné způsobení újmy, zneužití závislosti poškozeného na škůdci, rozšiřování újmy na veřejnosti nebo diskriminaci. Výčet okolností vyjmenovaných v ustanovení § 2957 NOZ, které představují obecné zásady pro stanovení výše náhrady za nemajetkovou újmu, je ale pouze demonstrativní (NS 30 Cdo 2535/2013). V souladu s touto judikaturou je tak při stanovení výše peněžité satisfakce nutné zohlednit tuto okolnost: (i) význam statku, do kterého bylo zasaženo, (ii) intenzitu zásahu, (iii) okolnosti na straně škůdce a (iv) okolnosti na straně poškozeného. Podle ustanovení § 2956 NOZ, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. V návaznosti na ustanovení § 2894 odst. 2 NOZ zde zákon stanoví zvláštní případ, kdy nastupuje povinnost škůdce hradit i nemajetkovou újmu. Jde o klíčové ustanovení, které musí být vždy použito k odůvodnění, zda uplatněný či přisouzený nárok představuje odčinitelnou nemajetkovou újmu. Demonstrativním výčtem jsou v ustanovení § 81 odst. 2 NOZ mezi tyto základní hodnoty zařazeny život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Nemajetková újma představuje opak škody, tedy nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění. Lze tak hovořit i o škodě morální, ideální, imateriální, za kterou náleží poškozenému peněžita - materiální - satisfakce (odškodnění). Projevuje se tedy v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot.

10. K procesní obraně žalovaného soud zaujal shora konkretizovaný právní názor o počátku běhu subjektivní promlčecí doby žalobce podle ustanovení § 620 odst. 1 NOZ a o tom, že vzhledem k datu podání žaloby není nárok žalobce promlčen. Námitce žalovaného, že subjektivní promlčecí doba k uplatnění nároku žalobce začala běžet již v době, kdy se prováděl znalecký posudek MUDr. Františka Rybáře, že tedy ustálení zdravotního stavu žalobce nastalo již v době, kdy se prováděl

znalecký posudek MUDr. Františka Rybáře, nelze přisvědčit, když nelze dovodit, že by již tehdy byl stav žalobce po úrazu považován za ustálený natolik, aby bylo provedeno ohodnocení nemateriální újmy na zdraví a bolestného, na jehož základě by žalobce mohl škodu vyčíslit. Skutková zjištění soudu, z nichž při posouzení důvodnosti námítky promlčení soud vycházel, mají oporu v provedeném listinném dokazování.

11. Podle ustanovení § 610 odst. (1) NOZ (zákona č. 89/2012 Sb.) k promlčení soud přihlédne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno. Vzdá-li se někdo předem práva uplatnit námítku promlčení, nepřihlíží se k tomu. Podle ustanovení § 611 NOZ promlčují se všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem. Jiná práva se promlčují, pokud to zákon stanoví. Podle ustanovení § 612 NOZ v případě práva na život a důstojnost, jméno, zdraví, vážnost, čest, soukromí nebo obdobného osobního práva se promlčují jen práva na odčinění újmy způsobené na těchto právech. Počátek promlčecí lhůty je upraven v ustanovení § 619 NOZ Podle ustanovení § 619 odst. (1) NOZ, jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Podle ustanovení § 619 odst. (2) NOZ právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla. Podle ustanovení § 620 odst. (1) NOZ okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody zahrnují vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě. To platí obdobně i pro odčinění újmy. Délka promlčecí lhůty je upravena obecným ustanovením § 629 NOZ. Podle ustanovení § 629 odst. (1) NOZ promlčecí lhůta trvá tři roky. Podle ustanovení § 629 odst. (2) NOZ majetkové právo se promlčí nejpozději uplynutím deseti let ode dne, kdy dospělo, ledaže zákon zvlášť stanoví jinou promlčecí lhůtu. Podle ustanovení § 636 odst. (1) NOZ se právo na náhradu škody nebo jiné újmy se promlčí nejpozději za deset let ode dne, kdy škoda nebo újma vznikla. Podle ustanovení § 636 odst. (2) NOZ, byla-li škoda nebo újma způsobena úmyslně, promlčí se právo na její náhradu nejpozději za patnáct let ode dne, kdy škoda nebo újma vznikla. Podle ustanovení § 636 odst. (3) NOZ pro právo vzniklé z újmy na svobodě, životě nebo na zdraví se odstavce 1 a 2 nepoužijí. Soud vycházel i z rozhodnutí NS č.j. 25 Cdo 3228/2014 ze dne 16.12.2015, kde je uvedeno, že skutkové zjištění, kdy se z hlediska bolestí zdravotní stav ustálil, závisí na vyjádření lékaře, nikoli na posouzení soudu, jedná se o posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí ve smyslu ustanovení § 127 o.s.ř..

12. Podle ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. odpovídá vlastník dálnice, silnice, místní komunikace nebo chodníku za škody vzniklé uživatelům těchto pozemních komunikací, jejichž příčinou byla závada ve schůdnosti, pokud neprokáže, že nebylo v mezích jeho možností tuto závadu odstranit; u závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit, ani na ní předepsaným způsobem upozornit. Místo, kde došlo k úrazu žalobce náleží podle plánu zimní údržby do III pořadí důležitosti, pro které platí, že je žalovaný povinen provést ošetření do 48 hodin od započetí spadu/vzniku překážky. Podle ustanovení § 26 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích „Povětrnostními situacemi a jejich důsledky, které mohou podstatně zhoršit nebo přerušit sjízdnost, jsou vánice a intenzivní dlouhodobé sněžení, vznik souvislé námrazy, mlhy, oblevy, mrznoucí déšť, vichřice, povodně a přívalové vody a jiné obdobné povětrnostní situace a jejich důsledky“. V rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21.4.2016, sp.zn. I. ÚS 2315/15 je výslovně uvedeno, konkrétně v bodě 107: I když tedy povinnost obcí od účinnosti novelizace provedené zákonem č. 97/2009 Sb. provádět úklid a zimní údržbu chodníků (místních komunikací) na ně klade značné nároky, musí soudy vycházet z toho, že záměrem zákonodárce bylo zajistit chodcům náhradu újmy i v případech, kdy by pro obec bylo značně náročné chodník včas ošetřit a úrazu chodce předejít. Podstatné je tedy toliko to, zda byl chodník uklizen takovým způsobem, že by se předešlo úrazu chodců. Tuto skutečnost se žalovanému nepodařilo prokázat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

13. Zároveň má uživatel pozemní komunikace - chodníku podle ustanovení § 19 zákona č. 13/1997 Sb. povinnost přizpůsobit chůzi stavebnímu a technickému stavu komunikace s přihlédnutím ke stávajícím klimatickým podmínkám. Žalovaný odpovídá za škodu, jejíž příčinou byla závada ve schůdnosti chodníku podle ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „ZoPK“).

14. Pokud se jedná o výši škody způsobené žalobci, tak úraz byl znalcem MUDr. Miroslavem Jíříčkem ohodnocen v souladu s metodikou k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění) podle ustanovení § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen NOZ), vypracovanou Nejvyšším soudem ČR ve spolupráci se Společností medicínského práva, zástupci pojistitelů a dalších právnických a lékařských profesí, která je vystavěna na zásadě plného odčinění nemajetkových újem na zdraví, resp. na určení výše náhrady podle zásady slušnosti (dále jen „Metodika“). Hodnota bodu se odvozuje od jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest. Žalobce má tedy nárok na bolestné ve výši 48 083 Kč.

15. Soud tedy danou situaci posoudil jako závadu ve schůdnosti tak, jak je definována v zákoně o pozemních komunikacích. S odkazem na již citované ustanovení § 27 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, je žalovaný jako vlastník předmětné komunikace povinen na závadu ve schůdnosti komunikace upozornit a je povinen učinit veškerá prevenční opatření, která mohla být provedena a kterými mohl předejít vzniku škody na zdraví nebo na majetku. Žalobce následkem úrazu na chodníku ve vlastnictví žalovaného utrpěl zlomeninu ramenní kosti. Žalovaný jakožto vlastník předmětného chodníku je odpovědný za jeho stav a řádnou údržbu. Odpovědnost za škodu na pozemní komunikaci je odpovědností objektivní. V případě objektivní odpovědnosti může povinnost k náhradě škody nastat i v případě, kdy subjekt k náhradě škody povinný, škodu nikterak nezavinil. Soud uzavřel, že se v tomto případě jednalo o překážku ve schůdnosti, jak shora uvedeno (viz rozhodnutí NS ČR č.j. 25 Cdo 2731/2008, kde je uvedeno, že předpokladem objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti, případně sjízdnosti podle ustanovení § 27 odst. 4 zákona č. 13/97 Sb. o pozemních komunikacích je pouze takový stav na komunikaci, který tvoří závadu ve schůdnosti s tím, že právě tato závada byla příčinou, popřípadě alespoň jednou z hlavních příčin vzniklé škody. Závadu ve schůdnosti je přitom třeba rozumět nepředvídatelnou změnu ve schůdnosti komunikace, způsobenou vnějšími vlivy. Samotná skutečnost, že kluzká komunikace nebyla v době nehody posypána, závadu ve schůdnosti nepředstavuje. Žalobce se choval tak, aby svému úrazu předešel, snažil se jako chodec zvolit nejbezpečnější cestu na této místní komunikaci žalobce, žalobce přizpůsobil tempo chůze okolnostem a pokud měl těžkou zimní obuv, tak zvolil i vhodnou obuv (viz účastenská výpověď žalobce), újma žalobci vznikla kvůli stavu chodníku (náhlý vznik souvislé námrazy). Dále soud rozhodl, že vlastník komunikace nedodržel svou povinnost zajistit, aby tato komunikace umožňovala bezpečný pohyb chodců (viz denní záznamy o průběhu služby leden - únor 2014). Žalobce jako chodec ke vzniku újmy sám nepřispěl, ale naopak ke vzniku újmy přispěl vlastník komunikace nedostatečnou údržbou, když na místní komunikaci se nacházela vrstva souvislé námrazy a chemické látky, které nebyly určeny k ošetření komunikace. Je nutné vycházet z principu úplné náhrady újmy na zdraví, tedy plné náhrady majetkové i nemajetkové újmy, který plyne z čl. 7 odst. 1 Listiny. Tento závěr soud promítnul do aplikace odpovědnosti za závadu ve schůdnosti, jak ji upravuje ustanovení § 27 zákona o pozemních komunikacích, v tomto případě. Pojem závada ve schůdnosti upravený v ustanovení § 26 odst. 7 zákona o pozemních komunikacích nemá nad rámec popsaných kritérií žádný další zvláštní obsah, má pouze zajistit spravedlivou rovnováhu mezi právy a povinnostmi vlastníků a uživatelů pozemních komunikací. Tato speciální právní úprava tak činí aplikaci obecných ustanovení o odpovědnosti podle občanského zákoníku nadbytečnou.

16. Podle ustanovení § 2958 NOZ (zákon č. 89/2012 Sb.) při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. V ustanovení § 2958 NOZ je speciálně nastaven zákonný rámec pro poskytování náhrady za nemajetkové újmy spojené s takovým zásahem do duševní a tělesné integrity, kdy dochází ke zdravotnímu dopadu (ublížení na zdraví). Jde tak o zvláštní úpravu pokrývající jednu z výsečí možných nepříznivých zásahů do přirozených práv člověka, která je podmíněna tím, že dochází k ublížení na zdraví, tedy k následku diagnostikovatelnému z hlediska lékařské vědy, tj. k újmě popsané medicínskými postupy, prostředky a zkušenostmi. Zatímco ustanovení o ochraně osobnosti řeší podmínky a rozsah náhrady u ostatních porušení integrity osobnosti, komentované ustanovení zakládá povinnost náhrady ve vztahu ke třem samostatně pojmenovaným nárokům. Jde o a) vytrpěné bolesti, b) další nemajetkové újmy a c) ztížení společenského uplatnění. Žádný z nich není nikterak blíže definován, jen u ztížení společenského uplatnění se vyžaduje, aby poškození zdraví vystavilo poškozenému tzv. překážku lepší budoucnosti. Podle ustanovení § 2958 NOZ žádná definice bolesti není obsažena, je proto třeba vyjít z toho, že zákon nemá pod tímto pojmem na mysli jinou kategorii, než která je ustálena v judikatuře i doktríně. Nelze ovšem přehlédnout, že vzhledem k etiologickému pojetí vyčíslování náhrady za bolest podle příloh 1 a 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. se do náhrady za bolest promítaly jak samotné bolestivé stavy, tak i zčásti určitá omezení spojená se způsobem léčby. Smyslem náhrady za bolest je odškodnit nejen utrpení tělesného a duševního rázu, nýbrž i některé související průvodní stavy, jako je diskomfort, stres či obtíže spojené s utrpenou zdravotní újmou, a to v rozsahu, v němž tyto zásahy do osobnostní sféry poškozeného z povahy věci souvisí s bolestí. Překračují-li ovšem další potíže obvyklou zátěž poškozeného při podrobení se omezením plynoucím z léčby, bude namísto je již řadit pod jinou nemajetkovou újmu. Podle ustanovení § 2951 odst. (1) NOZ škoda se nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Podle ustanovení § 2952 NOZ hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škoda je v ustanovení § 2894 NOZ definována jako újma na jmění, tj. na souhrnu majetku a dluhů osoby ve smyslu ustanovení § 495 NOZ. Metodika Nejvyššího soudu pro účely odškodnění bolesti z části využívá dosavadní etiologicky pojatý systém plynoucí z vyhlášky č. 440/2001 Sb., zejména pro podrobně rozpracovanou klasifikaci bolestivých stavů podle postižení jednotlivých orgánů či částí těla a vyjadřující míru bolesti jako tělesného a duševního strádání v souvislosti se zásahy do zdraví. Smyslem náhrady za bolest je odškodnit nikoliv jen čistě samotný bolestivý stav, nýbrž i diskomfort, stres či obtíže spojené s utrpenou zdravotní újmou, a to v rozsahu, v němž tyto zásahy do osobnostní sféry poškozeného z povahy věci souvisí s bolestí doprovázející stavy popsané v jednotlivých položkách. Případné další obtíže, jejichž míra je excesivní tím, že překračuje obvyklou zátěž poškozeného při podrobení se omezením plynoucím z léčby, představují jinou nemajetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 2958 NOZ; pro určení výše náhrady těchto výjimečných případů nelze zřejmě pro různorodost situací vytvořit předem vodítko. Skládá se z jednotlivých položek, jimž jsou přiřazeny bodové hodnoty vyjadřující vzájemné proporce mezi jednotlivými položkami. Pro určení výše náhrady je třeba výsledný bodový součet vynásobit částkou odpovídající hodnotě jednoho bodu, jejíž výši se doporučuje odvozovat od jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest (tento statistický údaj je zjistitelný například na webových stránkách Českého statistického úřadu). Vznik bolesti se váže k akutní fázi bolestivého stavu s tím, že výši nároku lze vyčíslit až v době stabilizace bolesti. Bolest může vznikat jak při samotné škodné události, tak při léčení či odstraňování následků újmy na zdraví. Při stanovení výše škody se tedy soud řídil Metodikou NS ČR, kdy soud má za to, že se jedná přesně o situaci, kterou metodika NS ČR předvídá, kdy ze skutkového stavu nevyplývá nic, co by zakládalo potřebu odlišného postupu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

Ohledně výše odškodnění žalobce soud uzavřel, že k poškození zdraví žalobce došlo na začátku jeho produktivního věku, a to věku 31 let (úraz žalobce se stal dne 6.2.2014, žalobce je narozen dne 17.10. 1983), vzhledem k rozsahu omezení v jeho pracovním i osobním životě vyplývajícím pro něj z poškození ramene (když před úrazem pracoval v pracovním poměru i jako hasič v chemickém průmyslu, což nyní již nemůže, v řadě aktivit pracovních i mimopracovních je tak omezen), proto soud dovodil, že se jedná o závažný případ a žalobci proto přiznal odškodnění nemateriální újmy na zdraví v částce 241 041 Kč a odškodnění bolestného v částce 48 083 Kč včetně požadovaných úroků z prodlení počínaje od data doručení znaleckého posudku MUDr. Miroslava Jiříčka žalobci. Dále soud žalobci přiznal žalobci vůči žalovanému náhradu za ušlý výdělek, jehož výše je stanovena jako rozdíl mezi dávkami nemocenského pojištění žalobce a vyšší čisté měsíční mzdy žalobce na částku 15 655 Kč. Žalobce je v důsledku trvalých následků předmětného zranění podstatně omezen v možnostech na trhu práce, když některé práce nemůže vůbec vykonávat, je omezen v řadě osobních aktivit, je omezen nebo vyloučen z činností, jimiž se zabýval a kterým se věnoval před úrazem, v provozování dříve oblíbených rekreačních sportů. K úrazu došlo v jeho věku 31 let, tedy v mladém a produktivním věku, jak shora uvedeno. Soud žalobě vyhověl včetně zákonného úroku z prodlení, na který má žalobce nárok podle ustanovení § 1970 NOZ a ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.. Soud ve shodě se žalobou žalobci přiznal zákonný úrok z prodlení, kdy od tohoto data byl žalovaný s úhradou dlužné částky v prodlení.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení za situace, kdy zcela úspěšný žalobce byl v řízení zastoupen advokátem ustanoveným soudem a v této souvislosti mu žádné náklady řízení nevznikly.

18. O náhradě nákladů řízení státu rozhodnuto v intencích ustanovení § 142 o.s.ř. až ustanovení § 150 o.s.ř., které řeší otázku povinnosti hradit náklady řízení. Obsahem této povinnosti je určení, kdo náklady prozatím placené (nebo zálohované) nakonec zaplatí. Tato povinnost v zásadě stíhá pouze účastníky. Zastupoval-li účastníka řízení advokát, který mu byl ustanoven soudem podle ustanovení § 30 o. s.ř., a má-li zastoupený účastník právo na náhradu nákladů řízení, soud přizná náhradu nákladů řízení účastníku. Požadavek ustanovení § 149 odst. 2 o. s. ř., aby ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, byl povinen zaplatit státu náhradu hotových výdajů advokáta a odměnu za zastupování, se projeví v tom, že soud sice náhradu nákladů řízení (včetně náhrady hotových výdajů advokáta a odměny za zastupování) přizná zastupovanému účastníku, avšak povinnost k jejich zaplacení stanoví ve prospěch státu. O náhradě nákladů řízení státu rozhodnuto v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 o.s.ř.. Stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Žalobce byl ze zákona osvobozen od placení soudního poplatku ze žaloby. Soud rozhodoval za situace, kdy žalobce byl ve sporu úspěšný a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení státu. Povinnost nahradit náklady řízení státu může soud účastníku uložit jen tehdy, dospěje-li k závěru, že předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, uvedené v ustanovení § 138 odst. 1 o.s.ř. nejsou splněny; jsou-li splněny zčásti, výši náhrady poměrně sníží. Osvobození podle ustanovení § 138 o. s. ř. má totiž širší dopad, neboť při poskytnutí tohoto osvobození není účastník povinen platit nejen soudní poplatky, ale nelze mu uložit ani povinnost složit zálohu na náklady důkazu (ustanovení § 141 odst. 1 o. s. ř.) ani povinnost nahradit státu náklady, které platil (ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř.). Samotné usnesení o tom však soud nevydává, když předpoklady pro takovéto osvobození soud zvažuje toliko v rámci rozhodování podle ustanovení § 141 odst. 1 o.s.ř. nebo ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř.. Ustanovení § 148 o.s.ř. vychází z předpokladu, že stát má právo na náhradu nákladů, které v průběhu řízení vynaložil v souvislosti s uplatňováním práv účastníků, a to proti těm účastníkům, kteří disponují prostředky k této náhradě. Stát tedy hradí takto vynaložené náklady pouze v případě, že účastník dostatek prostředků

Shodu s prvopisem potvrzuje Šárka Němcová.

k úhradě nákladů potřebných k uplatnění svého práva nebo k obraně nemá. U každého účastníka je třeba zkoumat „materiálně“, zda podmínky pro osvobození od soudního poplatku předvídané ustanovením § 138 o.s.ř., a to zcela nebo zčásti, skutečně splňuje. Dalším hlediskem pro uložení povinnosti hradit náklady řízení vzniklé státu je výsledek řízení. Podle tohoto hlediska soud rozhoduje, kterému z účastníků povinnost k náhradě uloží. Jelikož ustanovení § 148 o.s.ř. lze aplikovat v řízení sporném i nesporném, nelze toto hledisko pojmát pouze ve smyslu „úspěchu ve věci“, z něhož vychází ustanovení § 142 o.s.ř.. Tento „úspěch ve věci“ je tedy rozhodující v řízení sporném, v němž se pak rozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů řízení státu odvíjí od způsobu, jakým bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi účastníky navzájem. O náhradě nákladů ustanovené právní zástupkyně žalobce a znalečného rozhodnuto v souladu s již citovaným ustanovením § 148 odst. 1 o.s.ř., kdy stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Dosud rovněž vznikly státu náklady se zaplacením znalečného za vyhotovení znaleckých posudků, kdy znalci vyúčtovali znalečné, o nichž bylo rozhodnuto.

19. Jelikož byl žalobce podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v platném znění, osvobozen od soudních poplatků, uložil soud žalovanému podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v platném znění, současně povinnost zaplatit České republice - Okresnímu soudu v Mostě soudní poplatek za řízení podle položky 3 písm. b) Sazebníku soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu či exekuce.

Most 29. června 2021

Mgr. Iva Flaxová v. r.
samosoudkyně